

[Poul Møller.]

lig nogle bemærkninger i anledning af det, jeg havde sagt om den økonomiske politik. Den højtærede statsminister var ked af den sammenligning med andre lande, som jeg havde foretaget, og spurgte, om det egentlig politisk var særlig klogt, at jeg tog mit udgangspunkt i 1950, og om jeg ikke havde glemte, at vi havde en borgerlig regering fra 1950-53 o. s. v., o. s. v. Det er det, jeg vil kalde finter, det er rene finter. Det, der er vort problem, er, at vi også må kunne føre en saglig debat. Det er uden brod mod regeringen, jeg siger, at det er vor triste kendsgerning her i landet, at vi fra 1950 til 1958 ikke har kunnet holde trit med de andre europæiske landes udvikling. Vi har ikke kunnet det med hensyn til industriproduktion eller levestandard, forbrug, beskæftigelse, investeringer. Det er ting, der hænger sammen, i og for sig udtryk for det samme. Det giver os naturligvis bekymring, og det gør, at dansk økonomisk politik står over for den opgave nu at skulle bruge det pusterum, vi har fået som følge af vor valutareserve, til på den bedst mulige måde at styrke det produktive erhvervsliv, at gøre erhvervene konkurrencedygtige.

Så er det, vi kan skilles og se forskelligt på, hvordan man bedst kan gøre erhvervene konkurrencedygtige. Vi har fremlagt vor linje, vort synspunkt, nemlig at det offentlige skal vige, holde sig tilbage, lade være at blande sig så stærkt i det, lade være at være den udlånende myndighed, der beslaglægger investeringskapitalen, at man skal søge at løse arbejdsmarkedets problemer således, at vi ikke kun får den store beskæftigelse i særlig valutarige tider, hvor der så opstår flaskehalse forskellige steder i produktionslivet, men at vi får en tilpåsning og smidiggørelse af hele arbejdsmarkedet, så vi kan sikre, at arbejdskraften sættes ind dér, hvor den kan give den største produktive indsats.

Det synes jeg må være det interessante og virkelige grundlag for en økonomisk debat og ikke, hvorvidt det skete under den ene eller den anden regering. Hvad enten vi sidder som regering eller opposition, skal vi prøve at varetage dette lands økonomi i fællesskab med de øvrige partier. Det er rigtigt, at der selvfølgelig har været en stigning i forsvarsudgifterne i den tid, men

det kan alligevel ikke skjule den kendsgerning, som den højtærede statsminister er fuldstændig klar over, at i sammenligning med de øvrige lande inden for Europarådet er Danmark det land, der bortset fra Island har de laveste forsvarsudgifter pr. indbygger, absolut laveste forsvarsudgifter pr. indbygger inden for hele Europarådet, så derfor kan man ikke sige, at vi har ofret betydelig mere end andre lande, tværtimod.

Til sidst kom den højtærede statsminister med nogle almindelige politiske bemærkninger og sagde bl. a., at når vi kunne sige, at hvad der kommer let også går let, nemlig i anledning af valutareserven, kunne man måske slutte modsætningsvis med hensyn til regeringen. (*Statsministeren* [H. C. Hansen]: Det var også kun måske!). Statsministeren ved meget vel, at man ikke altid kan slutte modsætningsvis, og at det, at man er kommet til verden ved en svær tangforløsning, ikke altid giver sikkerhed for, at man får et langt liv. Den tangforløste regering behøver ikke af den grund at tro, at den får et langt liv. (*Statsministeren* [H. C. Hansen]: Den kan håbe det!). Ja, og lægge sin energi og den gode vilje for dagen, som den højtærede statsminister omtalte, men den kan også komme ud for hændelige ulykker. Vi var lige ved i dag at se et eksempel på en sådan hændelig ulykke, der kan ske, når man prøver på at samle 3 så forskellige partier. Jeg synes alligevel, at den afstemning, vi har haft, måske kan give statsministeren anledning til at spekulere på, om hans gruppe er så homogen, som han tror. (*Statsministeren* [H. C. Hansen]: Er det mælken, det ærede medlem tænker på?). Det er både det ene og andet problem, vi har drøftet her; det er den tale, det ærede medlem hr. A. C. Normann har holdt; det er den tale, det ærede medlem hr. Niels Andersen har holdt.

Tager man det ene og det andet spørgsmål op, siger den højtærede statsminister, at der er forskelligheder. Der er også forskelligheder på den anden side her i salen. Det er der. Vi er også forskellige, men al ærlighed lagt for dagen vil statsministeren dog vel erkende, at der er en mere homogen fællesopfattelse mellem venstre og det konservative folkeparti i deres samarbejde, end der er mellem det ærede medlem hr. A. C.